

AJUDANT A VIURE

Aprofitem el temps quaresmal

A les portes d'una nova Quaresma semblaria oportú posar en pràctica allò que recomanava sant Anselm: «Entra en la zona més íntima de la teva ment, treu fora totes les coses excepte Déu i, tancada la porta, busca'l. Senyor, ensenyeu al meu cor on i com us pot buscar, on i com us pot trobar». I això vull posar-ho en relació expressa amb una orientació que el Concili Vaticà II ens va presentar als membres de l'Església, que val per a tots, i que cal repetir moltes vegades —i voler posar en pràctica—: «escrutar els signes dels temps (...) per tal de poder respondre als interrogants perennes del homes sobre el sentit de la vida present i futura, i sobre la seva relació recíproca» (GS 3-4).

Vivim enmig d'un món ple de soroll, i cal recuperar la capacitat de silenci i d'escolta per tal d'assegurar una bona relació amb nosaltres mateixos i també per a saber-nos posar davant els altres sentint-ne la pròpia responsabilitat.

Diuen que la progressiva conquesta d'autonomia de la que gaudeix l'home modern ens fa al·lèrgics als deures, però potser també una concepció ambigua de llibertat i el fort subjectivisme existent ens dugui a perdre el principi de responsabilitat. Això podria explicar aquell cert desinterès que sembla haver-hi per a algunes de les realitats que ens envolten. Hi ha qui «passa» de massa coses com si no fos membre de la mateixa comunitat humana. Això és preocupant perquè, duent-ho a l'extrem, podria reproduir-se allò que la Bíblia posa als llavis de Caïn: «Sóc jo potser el guardià del meu germà?»

D'altra part és bonic, i diu molt en favor dels qui ens diem cristians, començar a preparar les celebracions dels esdeveniments centrals de la nostra fe, concentrant l'atenció en alguns moments de la vida de Jesús, sobretot els que ens ajuden a reviuir la seva Mort i Passió. Reconec que té el seu mèrit i és una proclamació pública que ens pot fer molt de bé a tots. Però, on queda la celebració de la Resurrecció i les perspectives de vida i realització que obre la Pasqua del Senyor? Com podem tenir-la més en compte i preparar-nos ja a viure-la de manera participativa i responsable?

Aquest és un temps en el que, a les nostres comunitats parroquials, hi sol augmentar l'oferta de formació i caldria aprofitar-la. Seguim tenint necessitat de discernir, de veure pros i contres, de separar el gra de la palla, etc., i a tots ens vindrà bé posar al dia aspectes fonamentals de la nostra vida cristiana. Si més no per actualitzar alguns aspectes o continguts i, fins i tot, actituds més o menys adequades que ens poden ajudar a aprofundir i a distingir entre «assistir i celebrar o participar-hi». Sense parlar-ne de les generalitzacions habituals que es fan indistintament dels anomenats «oficis religiosos», sense majors precisions litúrgiques.

Així, doncs, comencem a avaluar i segur que podrem millorar. Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Jesús sí, l'Església no

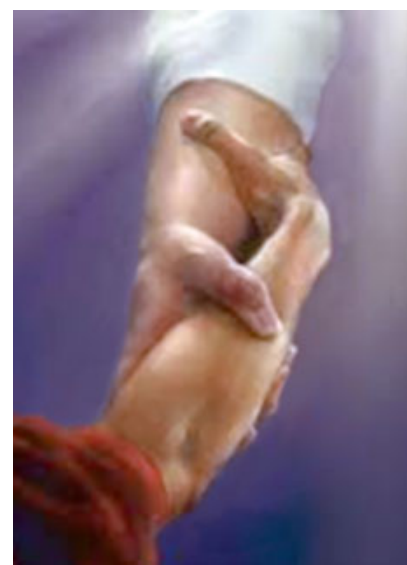
1. Quan algú confessa el credo «Jesús sí, l'Església no», els cristians tenim la temptació de dictar una sentència: proposició errònia! D'acord, ho és des d'un punt de vista acadèmic i rigorós. També ho podem llegir com una provocació per a la nostra vida: viure més evangèlicament, simplificar estructures, buscar autenticitat, etc. Amb tot, quantes vegades es professa aquest credo amb superficialitat! Aquests confessants no s'adonen de la necessitat antropològica del consol dels altres, de la importància de refer la vida des de la pobresa compartida, d'aplegar-nos entorn de la Paraula i els Sagraments, etc. Com és possible que es menystingui la feblesa i fragilitat de la nostra condició humana? Com és possible que s'impugni amb tant de rigor l'Església i, al mateix temps, s'utilitzi per a tot? La crida de Jesús «Veniu amb mi i us faré pescadors d'hommes» (Mc 1,17) es fa en plural. Quan ho descobrirem d'una manera més forta com a cristians? Quan hi haurà més honestat en les crítiques que es fan a l'Església?

3. Per això vull confessar un altre credo: Jesús sí, i l'Església també. Els qui confessen una fe en Jesús, però no en l'Església, es queden en una fe privada, ideal, desencarnada. Els qui confessen una fe en l'Església i es dediquen a fer de la institució eclesial un lobby, des del qual defensar els drets de Déu i dels cristians, estan comprometent la misericòrdia de Déu, com Jonàs, enfadat i assegut en el desert, tot mirant la ciutat de Nínive que s'havia convertit a Déu gràcies a la seva predicació (Jo 4,5). Si poguéssim estimar Jesús més i més! Si poguéssim estimar l'Església més i més! Si poguéssim estimar el món més i més! Quanta conversió ens manca encara!

Mn. Xavier Navarro

2. L'existència cristiana és massa feble, massa fràgil, massa crucificada, massa compromesa, massa humil. És això el que resulta inabastable o incompreensible per a una època com la nostra. Penseu que alguns autors (p. ex. J.B. Metz) han parlat de les conseqüències negatives que tenen tots els aparells autoreferencials (mòbils, teles, consoles, internet, xarxes...) Jesús m'ha convidat a que no sigui jo mateix la meva referència. I no per un instant, sinó per la resta dels meus dies.

Horari d'acollida de la Delegació de Joves

Us informem que a partir d'ara, la Delegació de Pastoral de Joventut (DPJ) tindrà un servei d'acollida, tots els dimecres i divendres de 5 a 8 de la tarda.

Aquest servei es prestarà en els locals de la DPJ (Casa de l'Església-Aca-

dèmia Mariana, c/ Acadèmia, 17). Si per algun motiu necessites concertar una visita en un altre horari, pots sol·licitar-la al correu electrònic djilleida@gmail.com o bé als telèfons 973 260 051 o 600 770 456.

Com sempre, estem al teu servei.

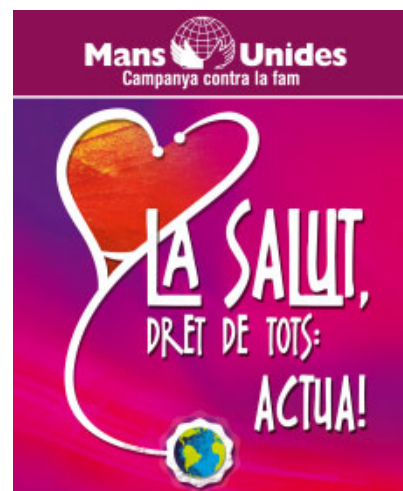
Mn. Xavier Navarro
Delegat de Pastoral de Joves

Campanya de Mans Unides

Mans Unides, que des de fa 52 anys lluita contra la fam i la pobresa al món i pel desenvolupament dels pobles empobrits, inicia la seva Campanya contra la fam, amb el lema: «La Salut, dret de tots: Actua!»

El desenvolupament i la salut estan estretament vinculats, raó per la qual Mans Unides aborda aquest any el problema de les malalties compreses en l'objectiu del Mil·leni número 6: «Combatre el VIH/Sida, la malària i altres malalties.»

L'acció de Mans Unides s'inspira en l'Evangeli i en la Doctrina Social de l'Església, fent-se present a totes les diòcesis estatals. El treball que realitza Mans Unides només és possible gràcies als més de 90.000 socis i als do-

natsius que realitzen persones i entitats privades.

DIUMENGE I DE QUARESMA

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 9,8-15)

Déu digué a Noè i als seus fills: «Jo faig la meua aliança amb vosaltres, amb els vostres descendents i amb tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres, els ocells, el bestiar i tots els animals domèstics i feréstecs que han sortit de l'arca. Jo faig amb vosaltres aquesta aliança meua: La vida no serà mai més exterminada per l'aigua del diluvi, no hi haurà mai més cap diluvi que devasti la terra.»

Déu digué: «El signe d'aliança que poso entre jo i vosaltres i tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres per totes les generacions és aquest: posaré el meu arc en els núvols com a signe de la meua aliança entre jo i la terra. Quan cobriré la terra de nuvolades i apareixerà l'arc entre els núvols, em recordaré de l'aliança que hi ha entre jo i vosaltres i tots els éssers animats; l'aigua no formarà més un diluvi que faci desaparèixer tot rastre de vida.»

► Salm responsorial (24)

R. *Tot el vostre obrar, Senyor, és fruit d'amor fidel per als qui guarden la vostra aliança.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / que aprengui els vostres camins. / Encamineu-me en la vostra veritat, instruiu-me, / perquè vós sou el Déu que em salveu. R.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat / i de l'amor que heu guardat des de sempre. / Compadieu-vos de mi, vós que estimeu tant. R.

El Senyor, bondadós i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils per sendes de justícia, / els ensenya el seu camí. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 3, 18-22)

Estimats:

Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida. Per això anà a dur la seva proclama als esperits empresonats, que s'havien resistit a creure en temps de Noè, quan la paciència de Déu esperava, mentre preparaven l'arca.

En aquella arca se salvaren a través de l'aigua unes poques persones, vuit en total, i l'aigua prefigurava el baptisme que ara us salva, i que no consisteix a deixar net el cos, sinó a demanar a Déu una consciència bona gràcies a la resurrecció de Jesucrist que se n'anà al cel, va rebre la submissió de les potestats i dels estols angèlics, i està a la dreta de Déu.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,12-15)

En aquell temps, l'Esperit empenyé Jesús cap al desert, on passà quaranta dies, temptat per Satanàs. Vivía entre els animals feréstecs i l'alimentaven els àngels.

Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la Bona Nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova.»

► Lectura del libro del Génesis (Gn 9,8-15)

Dios dijo a Noé y a sus hijos:

«Yo hago un pacto con vosotros y con vuestros descendientes, con todos los animales que os acompañaron: aves, ganado y fieras; con todos los que salieron del arca y ahora viven en la tierra. Hago un pacto con vosotros: el diluvio no volverá a destruir la vida, ni habrá otro diluvio que devaste la tierra.»

Y Dios añadió:

«Esta es la señal del pacto que hago con vosotros y con todo lo que vive con vosotros, para todas las edades: pondré mi arco en el cielo, como señal de mi pacto con la tierra. Cuando traiga nubes sobre la tierra, aparecerá en las nubes el arco, y recordaré mi pacto con vosotros y con todos los animales, y el diluvio no volverá a destruir los vivientes.»

► Salmo responsorial (24)

R. *Tus sendas, Señor, son mi misericordia y lealtad para los que guardan tu alianza.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador. R.

Recuerda, Señor, que tu ternura / y tu misericordia son eternas. / Acuérdate de mí con misericordia, / por tu bondad, Señor. R.

El Señor es bueno y es recto, / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

Crist rebutja les temptacions del Maligne. Obra del Duccio (1235-1319), Col·lecció Frick, Nova York

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 3,18-22)

Queridos hermanos:

Cristo murió por los pecados una vez para siempre: el inocente por los culpables, para conducirnos a Dios. Como era hombre, lo mataron; pero, como poseía el Espíritu, fue devuelto a la vida. Con este Espíritu, fue a proclamar su mensaje a los espíritus encarcelados que en un tiempo habían sido rebeldes, cuando la paciencia de Dios aguardaba en tiempos de Noé, mientras se construía el arca, en la que unos pocos —ocho personas— se salvaron cruzando las aguas. Aquello fue un símbolo del bautismo que actualmente os salva: que no consiste en limpiar una suciedad corporal, sino en impetrar de Dios una conciencia pura, por la resurrección de Jesucristo, que llegó al cielo, se le sometieron ángeles, autoridades y poderes, y está a la derecha de Dios.

► Lectura del evangelio según san Marcos (Mc 1,12-15)

En aquel tiempo, el Espíritu empujó a Jesús al desierto. Se quedó en el desierto cuarenta días, dejándose tentar por Satanás; vivía entre alimañas, y los ángeles le servían.

Cuando arrestaron a Juan, Jesús se marchó a Galilea a proclamar el Evangelio de Dios. Decía: «Se ha cumplido el plazo, está cerca el reino de Dios: convertíos y creed en el Evangelio.»

COMENTARI

Jesús temptat

serveixen aliment, com a Elies (1Re 19,5.7). Per altra banda, els animals amb els quals conviu sembla que es refereixen a l'època messiànica, quan «la vaca i l'óssa pasturaran juntes... el lleó menjarà palla com un bou» (Is 11,7). Aquest és l'entorn de la temptació. Sembla un entorn idíl·lic. Apuntem a un messianisme pacífic i de plenitud. Quin és el paper de les temptacions de Jesús en aquest context?

A primer cop d'ull, Marc no proporciona indicadors en aquest sentit. Diu només que Jesús va ser temptat al llarg de quaranta dies. Però cal prestar atenció que el temptador és Satanàs, una figura coneguda i familiar de les tradicions jueves (cf. Mc 3,

23-27). Enllaçat amb això, quan Pere vol convèncer Jesús que el camí del Messies no pot ser el sofriment i la mort, Jesús li diu: «ves-te'n d'aquí, Satanàs» (8,33). La temptació de Jesús apunta també en aquesta direcció. Jesús, no emmotllarà la seva crida a aquest messianisme idíl·lic. L'evangeli segons Marc és una resposta a aquest tipus de temptació messiànica. Jesús serà el Messies crucificat.

La temptació messiànica continua vigent. Resulta fàcil inclinar-se per un messianisme pacífic, amb el servei dels àngels, en un entorn idíl·lic. Com ens interpel·la avui el relat de les temptacions de Marc?

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Lv 19,1-2.11-18 / Sl 18 / Mt 25,31-46 ■ **dimarts:** Is 55,10-11 / Sl 33 / Mt 6,7-15 ■ **dimecres:** Jo 3,1-10 / Sl 50 / Lc 11,29-32 ■ **dijous:** Est 14,1.3-5.12-14 / Sl 137 / Mt 7,7-12 ■ **divendres:** Ez 18,21-28 / Sl 129 / Mt 5,20-26 ■ **dissabte:** Dt 26,16-19 / Sl 118 / Mt 5,43-48 ■ **diu- menge** vinent, II de Quaresma (litúrgia hores 2a setm.): Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18 / Sl 115 / Rm 8,31b-34 / Mc 9, 2-10.

Estem en el començament de l'activitat de Jesús, segons Marc: Jesús acaba de ser batejat i l'Esperit ha davallat damunt d'ell. L'anada al desert està enllaçada amb la davallada de l'Esperit. Però no hi ha referència a una acció violenta de l'Esperit. Per altra banda, el desert és un lloc privilegiat per Israel: és el lloc de la seva constitució com a poble i de la presència de Déu en el poble. Els quaranta dies evocuen la figura d'Elies i de la seva marxa vers l'Horeb a través del desert (1Re 19,8). Elies és una figura clarament messiànica (Mt 3,23).

Convé subratllar que Marc no parla del dejuni de Jesús: els àngels li

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

9. Les temptacions i el problema de Déu

La història de les temptacions està relacionada íntimament amb la història del baptisme, que mostra la solidaritat de Jesús amb els pecadors. Al seu costat hi ha la lluita de la muntanya de les Oliveres, que és també un enfrontament amb l'encàrrec de portar a cap la missió rebuda.

Les temptacions acompanyen Jesús durant tota la seva vida; en aquest sentit, també hem de dir que, a semblança del relat del baptisme, el relat de les temptacions és una anticipació que concentra la lluita de tot el seu camí.

El nucli de tota temptació —això es veu clar aquí— és el deixar a Déu de banda: al costat dels problemes urgents de la vida, Déu apareix com una qüestió que es pot deixar per després, i potser com a sobrer o, fins i tot, destorbant. Deixar a Déu de banda com si fos una il·lusió: aquesta és la temptació que ens amenaça de moltes maneres.

Es tracta de Déu: existeix Déu realment?, és ell la realitat mateixa? O no existeix? És ell el bo, o hem d'inventar la bonesa nos-

altres mateixos? El problema de Déu és el problema per antonomàsia, el que ens posa en la cruïlla de l'existència humana. Què ha de fer o no fer el salvador del món? Aquesta és la qüestió de les temptacions de Jesús.

És justament quan es considera Déu com una qüestió secundària i que, per coses més importants, es pot deixar per més tard o es deixa del tot, que fracassen aquestes coses pretensament més importants. No només el fracàs de l'experiment marxista ho demostra, això. Es tracta de la primacia de Déu. Es tracta de reconèixer que ell és realitat, una realitat sense la qual no hi ha res que pugui ser bo.

La història no es pot arreglar prescindint de Déu amb pures estructures materials. El programa d'ajut al desenvolupament que organitzen els països occidentals sobre principis tècnics i materials —que no sols prescindeixen de Déu, sinó que fan que els homes prescindixin d'ell— juntament amb llur pretensió de poder-ho fer millor, no ha fet més que afermar el tercer món en la seva condició de tercer món.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

És una renúncia a pensar?

L'opció pel Crist és una renúncia a pensar? És per fluïdesa de pensament que abraço el dogma? Creure contradu les conclusions de la raó?

L'opció cristiana és plena de paradoxes. És una paradoxa un Déu que, a la vegada, és u i una comunitat de persones en l'amor: Pare, Fill i Esperit Sant. És una paradoxa que creés el món sense cap necessitat de fer-ho, que es revelés en ell, que s'encarnés en el món i que ho fes en aquell home que no tenia ni un lloc per néixer. La paradoxa xoca, violenta la raó; també la meravella, la deixa astorada, però, a la vegada, l'estimula, l'activa, fins a tal punt que, lluny d'apaivagar l'activitat mental, la mobilitza intensament. En aquest punt, és suggeridor el pensament de Soren Kierkegaard. A parer seu, la paradoxa no és l'abatiment del pensament, sinó el motor definitiu del pensar, la seva força motriu, la seva condició de possibilitat.

L'opció pel Crist és, en aquest sentit, un vertader estímul en la meua vida intel·lectual. He hagut de pensar i llegir molt per mirar d'entendre allò que crec i les raons de la meua opció. No crec que es pugui dir, sense més, que tot allò que creiem els cristians és un reguitzell d'irracionalitats, però em sembla un simplisme afirmar que és quelcom racional, que, senzillament pensant, s'arriba a l'opció pel Crist.

La paraula *paradoxa* és la més apropiada. El contingut de la fe és sorprenent, meravellós, però no per això és irracional. És meravellós saber que no estàs sol en la nit més solitària de totes i que algú es recorda de tu quan tots s'han oblidat del teu nom. No és irracional creure-ho, però tampoc no és una afirmació que derivi de pensar el cosmos.

L'opció pel Crist és una opció per l'amor més gran, per créixer cada vegada més en l'amor, per fer de la vida un aprenentatge constant per estimar més i millor, però, a la vegada, també és l'opció pel pensament, per la reflexió. Déu és amor, però també és paraula, raó. El cristianisme és la religió de l'amor, però, a la vegada, és la religió del *logos*, però d'un *logos* que se sotmet a l'amor. Si la fe fa possible el pensament, no és menys cert que el pensament purifica la fe, possibilita una fe crítica i madura, digna de l'ésser humà.

Francesc Torralba
(*Jesucrist 2.0*, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

26. ✝ Diumenge I de Quaresma. Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfiri (†421), bisbe de Gaza; santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fundadora de les escolàpies (SchP).

27. Dilluns. Sant Gabriel de la Dolorosa (1838-1862), rel. passionista; beata Francina-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca); sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; santa Honorina, vg.

28. Dimarts. Sant Rufí, mr.; sant Hilari, papa (sard, 461-468).

29. Dimecres. Sant Romà (s. v), abat; sant Serapió, mr.

1. Dijous. Sant Rossend (Salas 907-Celanova 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Albí (s. vi), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, mrs.

2. Divendres. Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. Dissabte. St. Medir, pagès mr. barceloní; St. Ermenter (o Emeteri) i St. Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; Sta. Màrcia, vg. i mr.

INTENCIONS DEL SANT PARE (febrer)

General: Que arreu del món sigui reconeguda adequadament la contribució de la dona al desenvolupament de la societat.

Missionera: Que l'Esperit Sant concedeixi perseverança als qui són discriminats, perseguits i assassinats pel nom de Crist, particularment a l'Àsia.

ENTREVISTA

▶ ANNA FIGUERA RAICHS

Notícies positives

La publicació de notícies positives en els mitjans de comunicació, incloses les de l'àmbit religiós, és sempre difícil. En el 90% dels casos, és noticable tot allò que és polèmic. Els periodistes destaquen aquelles declaracions i accions que porten al debat i a la confrontació entre diferents sectors. La periodista Anna Figuera, responsable de la secció de Política del programa *Els matins de TV3* i professora de la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna (URL), convida a la reflexió en el sector periodístic, per tal que els valors cristians siguin més presents en els mitjans.

Com a creient, quina és la teua aportació a la professió?

Des de fa molts anys em dedico al periodisme polític. És un món complex, difícil, sobretot perquè s'ha de tenir molta cura amb el que s'escriu i com s'escriu. En aquest sentit, procuro no jutjar, ser rigorosa i estar lliure de prejudicis, intentant comprendre i entendre, posant-me al lloc de l'altre.

Per què ens costa tant «vendre» les bones notícies que es produeixen en el món d'Església, als mitjans?

Que surtin habitualment informacions no positives no és novetat en el món de la comunicació, però probablement l'aparició dels nous mitjans digitals han provocat que les notícies s'accelerïn, que apareguin i desapareguin en un no res, que primi la immediatesa a la rigorositat. Veritablement caldria fer una reflexió profunda en el nostre sector. Pensar cap a on anem i què ens porta tot això. Sobretot, perquè ens sentim profundament satisfets quan veiem publicades aquelles notícies que ens fan sentir joiosos de viure en la nostra societat.

Els valors cristians estan de baixada, a la societat?

En els darrers anys, moguts per un període llarg d'opulència, s'han primat maneres de fer que han abastat més enllà de l'àmbit econòmic i que han incidit en el comportament humà. Estem parlant de l'individualisme, de l'obsessió per tenir més del que necessitem, del benefici propi. El cristianisme no deixa de ser una manera de donar sentit a la vida i, això, fins ara, no ha estat de moda. Aquests valors, els valors de l'humanisme cristià, però, romanen en les persones i, de mica en mica, tornen a sortir a la superfície. És per això que penso que els valors cristians no estan de baixada, tot el contrari. Ho podem veure ara, en aquesta dura crisi econòmica. L'admirable tasca que s'està portant a terme des de Càritas, el Banc dels Aliments, la Marató de TV3 o els diferents tipus de voluntariat en són un bon exemple.

Òscar Bardaji i Martín

CULTURA DE LA COMPASIÓN

Los pobres y Henri Nouwen

En El Arca Henri encontró un hogar y una mayor plenitud. El Arca fue un don para Henri i Henri fue un don increíble para El Arca, un don de Jesús a El Arca, el don de un sacerdote y un amigo compasivo. Henri era un hombre compasivo. Estaba dispuesto a ir hasta el fin del mundo para ayudar a una persona necesitada. No estaba muy interesado en las estructuras, sino en las personas: personas heridas, que sufren y padecen, ancianas, moribundos, enfermos de sida, personas sencillas en medio de sus luchas.

Aportó luz, esperanza y consuelo a los miembros de su comunidad y a quienes no pertenecían a ella. Compartió su vida, sus dones, sus amigos y su espiritualidad en evolución con las personas de El Arca en todas partes.

Henri se sentía atraído de una manera misteriosa por otras personas; su dolor se encontraba con el de ellas y ambos eran expresión del dolor de nuestro Cristo crucificado. Henri dio a conocer lo que es El Arca, lo que estamos viviendo, con palabras accesibles para los demás y que daban orientación a sus vidas.

Henri anunció algo muy importante: que la unidad en nuestro mundo y en nuestras Iglesias brotará de los pobres... Él fue un signo de esperanza, un signo de encuentro en un mundo dividido con cristianos divididos... En Henri había una dimensión profética. Aceptó el dolor, eligió pasar por el dolor, porque este es el camino para todos nosotros: elegir la cruz, pasar por la cruz, porque no descubriremos la resurrección si antes no pasamos por la cruz y somos despojados de todo.

Jean Vanier
(*Escritos esenciales*, Ed. Sal Terrae)
(Palabras en el funeral por Henri Nouwen, Utrech, 25/09/1996)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

De què parlem quan parlem de salut?

La salut és actualment lema publicitari per vendre tota de mena de productes, dóna lloc a revistes monogràfiques, i és la penyora actual per la que fem els més inversemblants sacrificis. Cerquem la salut en la perfecció, com l'OMS ens deia, cerquem un «estat de complert benestar, físic, psíquic i social». El malestar s'associa a malaltia, encara que hi ha molts malestres molt sans, doncs són un signe d'alarma de que alguna cosa no va bé en la nostra forma de ser, d'estar o de viure o altres malestres són inherents a la vida, doncs tota vida comporta certa càrrega de pèrdues, decepcions, esgotament i rutina.

S'han donat moltes altres definicions de salut, més àmplies i integradores: «com a forma de vida joiosa, solidària i autònoma» o «com a capacitat d'exercir l'art de viure, amb els seus costats foscos (l'art de patir) i els seus costats lluminosos (l'art de gaudir)».

Més enllà d'aquestes definicions, Crist ens transmet una nova aproximació a la vivència de la salut de forma integral, lligada inexorablement al nostre projecte de vida i de plenitud. La força sanant de Jesús no és un fet anecdòtic o marginal, sinó és un dels eixos centrals i més característics del seu missatge.

Montse Esquerda

Curs de formació, adreçat a tots els membres de les delegacions de Mitjans de Comunicació

Aquest passat divendres, cinc persones de la Delegació de MC del bisbat, acompanyats pel seu delegat Mn. Carles Sanmartín, han participat en una jornada de formació a la Facultat de Comunicació Blanquerna de Barcelona. Organitzat pel Servei Interdiocesà de Mitjans de Comunicació de la Tarraconense, aquest curs ha tingut una part pràctica, consistent en una introducció a les xarxes socials i en l'aprenentatge d'habilitats comunicatives, i una

altra de teòrica, que ha aprofundit en la relació del fet religiós, la cultura i els Media. La presentació del curs ha anat a càrrec del bisbe auxiliar de Barcelona i director del SIMCOS, Dr. Sebastià Taltavull.

Flors per la Pau

Cada dia 30 de gener, data de la mort de Gandhi, les escoles d'arreu de Catalunya celebren el Dia Escolar per la No violència i la Pau. A la ciutat de Lleida la Coordinadora de ONGD's, ha promogut una activitat especial conjuntament amb dotze escoles. Els dies previs a la celebració del dia de la Pau, s'ha dut a terme activitats d'educació en valors i al mateix temps, els nens i nenes han elaborat unes flors amb missatges de Pau, per fer un jardí. El dilluns 30, entre les 11 i les 12 h ha tingut lloc la cloenda, plantant les flors al costat de la Glorieta dels Camps Elisis.

Dilluns, dia 30 de gener, gairebé 1.000 alumnes del Col·legi Episcopal s'han concentrat al pati de l'escola per commemorar la Diada de la Pau, en record de l'aniversari de la mort de Gandhi.

L'acte, que ha girat entorn del lema NO A LA JOGUINA BÈL·LICA: CONSTRUÏM LA PAU, ha consistit en una concentració multitudinària dels alumnes, la lectura d'un manifest i el retorn de còmics i jocs bèl·lics.

A més, alumnes de Primària han llegit consignes a favor de la pau i les han enganxat en plafons i mòbils al pati. Finalment, ha actuat el conjunt musical del col·legi.

Assemblea de Vida Creixent

Dijous 2, més de cent persones del moviment de gent gran Vida Creixent, s'han reunit per celebrar els seus patrons, Simeó i Anna, i dur a terme la seva assemblea anual. Mn. Robert Louan, rector de les parròquies de l'Albagés, Castellidans i Artesa de Segre, emocionà els assistents amb les seves paraules explicant el seu procés vocacional.

A continuació l'actual president, el Sr. Martí Sangerís ha presentat alguns punts referents a la marxa del moviment i futures activitats.

El Sr. Bisbe ha presidit la missa concelebrada per vuit consiliaris de Vida Creixent pertanyents a parròquies on aquest moviment està present.

Un dinar de germanor clougué la trobada.

AGENDA

- **Dimarts 28 de febrer:**
—Assemblea Permanent de la CEE a Madrid.
- **Dimecres 29 de febrer:**
—Assemblea Permanent de la CEE a Madrid.
—Curs a l'IREL: «Dels contravalors als valors...», a les 19 h.
- **Dijous 1 de març:**
—Reunió de l'Arxiprestat Baix Segre.
- **Dissabte 3 de març:**
—Trobada Fundació Jaume Rubió.
—Recés per a catequistes de 10 a 13 h, parròquia de Sant Ignasi.
- **Diumenge 4 de març:**
—Dia d'Hispanoamèrica.
—2n diumenge de Quaresma, Missa a la Catedral, a les 19.30 h.

AYUDANDO A VIVIR

Aprovechemos el tiempo cuaresmal

A las puertas de una nueva Cuaresma parecería oportuno poner en práctica aquello que recomendaba san Anselmo: «Entra en la zona más íntima de tu mente, saca fuera todas las cosas excepto Dios y, cerrada la puerta, búscalo. Señor, enseñad a mi corazón dónde y como os puede buscar, dónde y como os puede encontrar». Y esto quiero ponerlo en relación expresa con una orientación que el Concilio Vaticano II nos presentó a los miembros de la Iglesia, que vale para todos, y que hace falta repetir muchas veces —y querer poner en práctica—: «escutar los signos de los tiempos (...) por tal de poder responder a los interrogantes perennes del hombre sobre el sentido de la vida presente y futura, y sobre su relación recíproca» (GS 3-4).

Vivimos en medio de un mundo lleno de ruido, y hace falta recuperar la capacidad de silencio y de escucha con tal de asegurar una buena relación con nosotros mismos y también para sabernos poner ante los otros sintiendo la propia responsabilidad.

Dicen que la progresiva conquista de autonomía de la que disfruta el hombre moderno nos hace alérgicos a los deberes, pero quizás también una concepción ambigua de libertad y el fuerte subjetivismo existente nos lleve a perder el principio de responsabilidad. Esto podría explicar aquel cierto desinterés que parece haber hacia algunas de las realidades que nos rodean. Hay quienes «pasan» de demasiadas cosas como si no fuera miembro de la misma comunidad humana. Esto es preocupante porque, llevándolo al extremo, podría reproducirse aquello que la Biblia pone a los labios de Caín: «¿Soy yo quizás el guardián de mi hermano?»

Por otra parte es bonito, y dice mucho en favor de quienes nos llamamos cristianos, empezar a preparar las celebraciones de los acontecimientos centrales de nuestra fe, concentrando la atención en algunos momentos de la vida de Jesús, sobre todo los que nos ayudan a revivir su Muerte y Pasión. Reconozco que tiene su mérito y es una proclamación pública que nos puede hacer mucho bien a todos. Pero, ¿dónde queda la celebración

de la Resurrección y las perspectivas de vida y realización que obra la Pascua del Señor? ¿Cómo podemos tenerla más en cuenta y prepararnos ya a vivirla de manera participativa y responsable?

Este es un tiempo en el que, a nuestras comunidades parroquiales, suele aumentar la oferta de formación y haría falta aprovecharla. Seguimos teniendo necesidad de discernir, de ver pros y contras, de separar el grano de la paja, etc. y a todos nos vendrá bien poner al día aspectos fundamentales de nuestra vida cristiana. Cuando menos por actualizar algunos aspectos o contenidos, e incluso, actitudes más o menos adecuadas que nos pueden ayudar a profundizar y a distinguir entre «asistir y celebrar o participar». Sin hablar de las generalizaciones habituales que se hacen indistintamente de los denominados «oficios religiosos», sin mayores precisiones litúrgicas. Así, pues, empecemos a evaluar y seguro que podremos mejorar.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737